

Oculi
Neděle 3. postní
L 9, 57-62
15.3.2020

Pozdrav:

Milost Vám a pokoj od Boha otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

K tobě, Hospodine, pozvedám svou duši, Bože můj, kéž nejsem zahanben.
Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy.

Píseň: 90

Čtení: 1 Kr 19, 19-21

Píseň: 111

Kázání: L 9, 57-62

Ježíš se ubírá do Jeruzaléma. Jako by kroužil kolem, jako by se uvnitř připravoval na tuto cestu, která je cestou poslední. Je rozhodnuto. Půjde a ví, že v Jeruzalémě jej nečeká nic dobrého.

Ježíš se ubírá a s ním jeho učedníci, ale i ti, kteří se k němu přidali. Možná, že ani netuší, kam až budou muset dojít, aby uvěřili v Ježíše Krista.

Když se ubírali cestou řekl mu kdosi: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ Jakoby mimochodem, cestou, při chůzi Ježíš odpovídá na tak závažnou otázku. I ten *kdosi*, jenž se Ježíše ptá, tuší, že stát se Ježíšovým následovníkem nebude lehké.

Proto tento *kdosi* říká: *„Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“* Tento *kdosi* si nic nevynucuje; ví, že Ježíš je mistr. Ví, co dělá. Důvěřuje Ježíšovu rozhodnutí a nebrání mu v cestě do Jeruzaléma, ale ani kamkoli jinam. Kéž i my, jako tento *kdosi*, důvěřujeme Ježíši Kristu. Věříme Ježíšovu ubírání tímto světem. Ježíšovo ubírání není marným blouděním. Toto ubírání má cíl. Cílem tohoto ubírání se je království nebeské, které tu a tam smíme zažít.

Ježíš tohoto neznámého kohosi neodmítá. Jen jej upozorňuje, možná i varuje, aby následování neskončilo dřív, než začne. Jak jsme rádi, kdykoli kdokoli požádá o křest. Jak jsme rádi a hned přispěcháme s tím, jak je víra v Pána Ježíše prima. Jde jenom o všeobjímající lásku.

Ježíš nás k takovému následování nezve. Zve nás do reality následování: *„Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale syn člověka nemá, kam by hlavu složil.“* Ježíš tazatele neodmítá, ale dává upozornění: Jestliže mě chceš následovat, budeš mě muset sledovat na každém kroku celých čtyřadvacet hodin. Varování však nekončí: Tak jako já, nebudeš mít místo, kam si zalezeš, kde bude tvé doma, budeš vlastně bezdomovcem. A všimněte si; ten, který chce následovat Ježíše, neříká ‚budu docházet do nějakého centra‘, ale ‚půjdu kamkoli‘. Výrok o liškách a ptácích má ještě jeden velmi důležitý rozměr. Lišky, ptáci, prostě zvířata mají alespoň svou noru, hnízdo nebo pelíšek, kde mohou být doma. Ten, kdo následuje Ježíše, se stává bezdomovcem na tomto světě. Následovníci Ježíše Krista nejsou a nebudou nikde doma, leda jenom na chvíli. Je to tehdy, kdykoli díky Duchu svatému mohou prožívat království nebeské.

Nevíme, jak se tento kdosi rozhodl. Možná, že tento těžký úděl přijal a byl připojen k učedníkům Pána.

Jinému řekl: „Následuj mne!“ On odpověděl: „Dovol, mi, Pane, abych šel napřed pochovat svého otce.“ Řekl mu: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“ I dnešnímu člověku tento příkaz připadá, že odporuje našemu morálnímu i společenskému cítění. Někdo by ještě mohl namítnout, jak v takovéto situaci mám zvěstovat o království Božím? Nevím, ale já bych nejspíš odpověděla, pokud chceš následovat, tak právě proto máš navzdory smrti vyprávět o Království Božím.

Vraťme se k tomu, co říká Ježíš o pohřbívání mrtvých. Následování Ježíše se dotýká života a smrti. Následování Ježíše není jen něco, co patří mezi naše aktivity jako je sport, všelijaké vzdělávací či diskusní kroužky. Následování se týká života. Pohřeb se týká jenom smrti. Jestliže první následování znamenalo bezdomovectví a být cizincem uprostřed vlastních, druhé následování značí jistotu života navzdory smrti. Zůstat stát na cestě následování znamená zůstat ve smrti.

A jiný mu řekl: „Budu tě následovat, Pane, ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou.“ Ježíš mu řekl: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“ Ten, který drží ruku na pluhu a dívá se zpět, pravděpodobně neudělá přímou brázdu. Pohled následovníka je pohledem dopředu. Ježíš neodmítá naučení rodičů, ani jejich důležitost v našem životě. Ježíš varuje před přílišnou zahleděností na to, co bylo. Následování nás učí dívat se dopředu, předvídat, dokonce vidět až na samý konec dějin.

Nevíme, jak to s těmi, kteří chtěli následovat Ježíše, dopadlo. Víme jen, že vzápětí po těchto událostech Ježíš posílá svých sedmdesát do světa, aby zvěstovali království Boží. Je jich tedy právě tak akorát, aby svým následováním rozšířili zvěst o Božím království.

Je vůbec možné, abychom jsme se stali Ježíšovými následovníky? Jak reagujeme na výzvy následování toho, který kráčí vstříc smrti, aby nám vydobyl život?

Amen.

Poslání:

Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce,
tak jako Kristus miloval nás
a sama sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá.

Požehnání:

Sám pak Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým způsobem.
Pán budiž se všemi vámi.

Píseň: 636